

Ὁ Τούρκος, οὐτινος αἱ λείαι διέφτυγον, ἐστράφη καὶ ἐχώρησε πρὸς τὴν ἐν τῇ αὐλῇ καὶ πρὸ τοῦ ἐργουστασίου ἀποθήκην. Ἡγωνίζετο βεβαίως κατ' ἐχθροῦ, εἰς ὃν εἶχε καταστῆ ἀδύνατος ἡ φυγή. Τὸ λευκὸν δέρμα τοῦ ζώου διεκρίνετο ἐν τῷ σκότει καὶ καθίστα ὁρατὰς τὰς βιαίας κινήσεις του συνοδευόμενας ὅτε μὲν ὑπὸ γοερῶν ὅτε δὲ ὑπὸ βραγχωδῶν ὕλακῶν.

Ὁ πτωχὸς Φλαβιανὸς ἔμενε προσηλωμένος εἰς τὸ πρόθυρον ὑπὸ σιωπηλοῦ τρόμου, ὅστις ἐπάγωνε τὰς φλέβας του πλέον ἢ ὁ ψυχρὸς τῆς νυκτὸς ἀήρ.

Μετά τινα λεπτά εἶδε τὸν Τοῦρκον ἐγκαταλείποντα τὴν θέσιν, ἐν ᾗ βεβαίως ἐτελέσθη σκηνὴ φρικωδεστάτη, καθόσω μᾶλλον ἐκαλύπτετο εἰσέτι ὑπὸ μυστηρίου, ἐπισκεπτόμενον ἀπάσας τὰς τῆς αὐλῆς γωνίας μετὰ γοργοῦ βήματος, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπανεισερχόμενον ἐν τῷ οἴκῳ μὲ ἥθος θριαμβευτικὸν ὡς ἐξασφάλισας βεβαίως τὴν τοῦ καταλύματος ἀσφάλειαν. Ὁ κύων ἀνῆλθε παρὰ τῷ κυρίῳ του, ὅστις μηχανικῶς πῶς ἤναπτεν ἐν κηρίον.

Ὁ Φλαβιανὸς διέκρινε τότε ὅτι τὸ στόμα, τὸ στῆθος καὶ οἱ πόδες τοῦ μολοσσοῦ ἦσαν αἱματόφυρτοι, καὶ εἰς τὴν θέαν ἐκείνην ἐλειποθύμησε.

Ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς ἑαυτὸν ἦτο ψυχρὸς καὶ ἀκίνητος. Ὁ Τοῦρκος εἶχε κατακλινθῆ παρ' αὐτῷ ὅπως τὸν θερμάνῃ. Ἡ ἡμέρα εἶχεν ἀνατεῖλει. Ἡ μικρὰ θύρα ἐκρούσθη. Ἦσαν οἱ ἐργάται τοῦ Λουκᾶ.

Ὁ Φλαβιανὸς κατέβη, χωρῶν δὲ ὅπως ἀνοίξῃ τὴν θύραν, εἶδε τὸν Ζηνοβίου κείμενον ἐκτάδην ἐν μέσῳ λίμνης αἵματος καὶ τὸ πρόσωπον ἔχοντα κατεσχισμένον ὑπὸ δηγμάτων. Ὁ Τοῦρκος εἶχεν ἀρπάσει προφανῶς αὐτὸν ἀπὸ τοῦ τραχήλου καὶ τῷ εἶχεν ἀποκόψει διὰ τῶν τρομερῶν καὶ κοπτερῶν ὀδόντων του ὡς διὰ ψαλίδος τὴν καρωτίδα ἀρτηρίαν. Ὁ θάνατος ὑπῆρξε βεβαίως ἄμεσος. Ὁ Φλαβιανὸς καὶ οἱ λοιποὶ ἐργάται, ἐν μέσῳ τῶν ὑποίων περιήρχετο ὁ Τοῦρκος ὡς ἐν ἀσχολίᾳ καὶ μετὰ θριαμβευτικοῦ ἥθους, διέκριναν πρὸ τοῦ τοίχου καὶ ἐπ' αὐτοῦ ῥανίδας αἵματος αἵτινες ἐφαίνοντα ἐκρεύσασαι ἀπὸ τραυμάτων δύο ἀνθρώπων. Ἀριδῆλως ἀμφότεροι οἱ φυγάδες εἶχον δηχθῆ. Ἐν τῇ ὁδῷ τὰ αὐτὰ τοῦ αἵματος ἔχνηπέφαινοντο εἰς διάστημα τεσσαράκοντα ἢ πεντήκοντα βημάτων.

Ὁ δήμαρχος καὶ οἱ χωροφύλακες, εἴτα ὁ εἰρηνοδίκης τοῦ τόπου, ἦλθον ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἐνῆργησαν ἀνάκρισιν. Εὗρον εἰς τὰ θυλάκια

τοῦ Ζηνοβίου δύο πιστόλια, καὶ εἰς τὴν χεῖρά του μάχαιραν κοπτερὰν, ἧς βεβαίως δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ κάμῃ χρῆσιν. Ἀναμφιβόλως ὁ Φλαβιανὸς εἶχε διατρέξει σπουδαῖον κίνδυνον.

Ὁ Λουκᾶς, ἡ Ἀαμβέρτη καὶ ἡ Ἰουστίνη, ἐφθασαν μετὰ ταῦτα καὶ σὺν ἐχάρησαν τῷ Φλαβιανῷ ὅτι ἔσχε τὴν γενναϊότητα νὰ διαφυλάξῃ καθ' ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν τῆς οἰκογενείας παρουσίαν. Ἡ Ἰουστίνη ἐνηγκαλίσθη εὐθύμως τὸν τρέμοντα μνηστῆρά της. Ἦναψαν μεγάλην πυρὰν ὁ Τοῦρκος ἔλαβεν ἐπίσης τὸ τῶν θωπειῶν μερίδιόν του καὶ ὡς δῶρον πλακοῦντα τιμητικόν. Τὸ πρόγευμα ἐτελέσθη ἐν μέσῳ τοῦ ἀθρόως προερχομένου πλήθους ὅπως πληροφορηθῇ περὶ τῶν λεπτομερειῶν. Ὁ Φλαβιανὸς ὁμῶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα ἢ ἀνάμνησις μόνον τοῦ παρελθόντος τρόμου του ἤρκει ὅπως κρατῇ πάντοτε αὐτὸν περιδεῇ. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπε τὸν μάγον, ὃν εἶχον ἤδη ἀπαγάγει ἐπὶ φορείου περικαλύψαντες αὐτὸν δι' εὐτελοῦς ὀθόνης, ἀνορθούμενον αἰφνιδίως καὶ ἐκφέροντα κατ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τῆς Ἰουστίνης τὰς τρομερωτέρας τῶν προρρήσεων.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΠΑΙΓΝΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ

ΣΤΑΔΙΟΝ ΑΝΤΙΛΟΓΙΑΣ

Κύριε συντάχτα τοῦ Ἰλισσοῦ

Ἐν τῷ ὑμετέρῳ περιοδικῷ ὑπάρχει καὶ τίτλος «Ἀνθῶν», ὑπὸ τὸν ὁποῖον δημοσιεύεται ἀνθολόγιόν τι γνωμῶν διαφόρων ποιητῶν καὶ λογογράφων, ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων, ἡμεδαπῶν καὶ ἀλλοδαπῶν· τίς ὁ ἐκλέγων καὶ συλλέγων αὐτὰς ἀγνοῶ, ἀλλ' ὅστις δὴποτε καὶ ἂν ἦναι, διήγειρέ πως δι' αὐτῶν τὴν προσοχὴν μου πρὸς χρῆσιν καὶ νέας τινὸς ἐπιγραφῆς, ἄλλου τίτλου, ὑφ' ὃν οἶονεῖ κατ' ἀντιπαράθεσιν, εἴτε παραλλήλως, πρὸς τὰ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἀνθῶν» γραφόμενα, δημοσιευτέα νομίζω καὶ ἄλλα, τροποποιουμένων ἢ ὑπὸ νέαν διάφορον ἐποψὴν ἐξεταζομένων ἐκαίνων. Ὁ δὲ τίτλος οὗτος, εἰάν θέλητε, εἶναι: «Στάδιον ἀντιλογίας», ὑφ' ὃν ἐνίοτε ἴσως καὶ ἐγὼ ἀντιλογήσω ἐν τῷ Ἰλισσῷ, ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦδε. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιγραφὴ «παίγνια πνευματικά» ἴσως δὲν φανῇ ἄχρηστος.

Τοῦτο δὲν πιστεύω νὰ προξενήσῃ εἰς κανένα

ἀπορίαν, ἀλλ' ἴσως ἐλκύσῃ μᾶλλον τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ ὑμετέρου Περιοδικοῦ, τοῦλάχιστον ἐκλεκτῶν τινῶν ἐξ αὐτῶν οὕτως, ὥστε νὰ δηλώσωσιν, ἐὰν τυχὸν ἔχωσιν ὁρεξὶν πρὸς τοιαύτην ἀντιλογίαν, ἡ ὁποία δύναται νὰ ὑπενθυμίσῃ, πρὸς λελογισμένην ὑπεράσπισιν ἐαυτῆς καὶ παραγωγὴν, καὶ τὸ ἀπάτταλος παττάλῳ ἐκρούεται» καὶ τὸ «πόλεμος πατὴρ πάντων» καὶ «ὅτι ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν γνωμῶν παράγεται ὁ σπινθὴρ τῆς ἀληθείας» καὶ εἴτι ἄλλο τοιοῦτον. (1)

Ὅπως δὴ ποτε, κύριε συντάκτα, ἐπεὶ δὴ τὰ ἄνθη παράγουσιν ἄνθη, καὶ οἱ λόγοι λόγους — τὰ ἄνθη μοὶ φαίνονται οἱ λόγοι τῆς φύσεως καὶ οἱ λόγοι τὰ ἄνθη τοῦ πνεύματος, — περατῶν τὴν παρούσάν μου, προσφέρω εἰς τὸν «Ἰλισσὸν» μικρὸν τι δοκίμιον νέας ἐπόψεως καὶ ἀντιλογίας τοῦ ἐν τῷ προτελευταίῳ φύλλῳ τοῦ περιοδικοῦ δημοσιευθέντος ἀνθρώπου ἄλλως γνωμολογίου τῶν ποιητῶν: Εὐριπίδου, Σοφοκλέους, Σατυροβριάνδου, Γ. Χ. Ζαλοκώστα καὶ Θ. Γ. Ὀρφανίδου, καὶ εὐχομαι μόνον τὸ ὅποιονδὴ ποτε τοῦτο δοκίμιόν μου, μὴ ἀπομακρυνόμενον κατ' οὐσίαν ἀπὸ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ ὑμετέρου «Ἀνθῶνος», νὰ παράσῃ ἀφορμὴν

(1) Σημ. Καὶ ἡ εὐφροσύνη καὶ ἀθάνατος Στάελ λέγει ἐν τινι σελίδι τοῦ ἐξόχου μυθιστορήματός της «Ἡ Κορίννα» τὰ ἐξῆς, δυνάμενα νὰ ἀναχθῶσιν εἰς τὸ θέμα, ὑπερ ἐνταῦθα θίγω καὶ νὰ τὸ ὑποστηρίξωσιν.

«Οὐτ' ἐγὼ τῶρα ἐννοῶ πῶς ἡ εὐφροσύνη μου διετερήθη ζῶσα εἰς τὴν θανατηφόρον ἐκείνην ψυχρότητα, ἥτις πανταχόθεν μὲ περιεκύκλου. Ἐπεὶ δὲ τί νὰ τὸ κρύπτωμεν; Πάντα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα θεωροῦνται ἐκ δύο ὀψεων. Ὁ ἐνθουσιασμός, φέρ' εἶπεν, δέχεται καὶ ἐπαινον καὶ κατηγορίαν. Ἡ κίνησις, ἡ ἡρεμία, ἡ ποικιλία, ἡ μονοτονία, πάντα, ἐν ἐνὶ λόγῳ, εὐρίσκουσιν ἐπιχειρήματα καὶ ὑπὲρ καὶ κατὰ. «Δικηγόρει ὅσον θέλεις ὑπὲρ τῆς ζωῆς, ἵκανά ἔχει ἄλλος» νὰ εἴπῃ ὑπὲρ τοῦ θανάτου, ἢ ὑπὲρ ὅσων ὁμοιάζουσιν πρὸς τὸν θάνατον. Λέν εἶναι λοιπὸν ἀληθές ὅτι «εἰμποροῦμεν ἀπλῶς καὶ μόνον νὰ καταφρονήσωμεν τῶν τυχαίων ἀνθρωπῶν τοὺς λόγους, οἵτινες, θέλομεν δὲν θέλομεν, εἰσχωροῦσιν εἰς τοῦ πνεύματος ἡμῶν τὰ βᾶθη καὶ ἀναμένοντες τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἡ ὑπεροχὴ προὔξεν ἡμᾶς βατάνους, ἐκφωνοῦσι τὸ ἀδυσώπητον ἐκεῖνο: β λ ε π ε ι ς λ ο ι π ὸ ν; . . . «λόγον ἥτυχον καὶ μέτριον κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλ' ἀληθῶς πικρὸν καὶ σκληρότατον μεταξὺ πάντων, «ὅσους ποτὲ ὁ ἄνθρωπος δύναται ν' ἀκούσῃ».

(Κατὰ τὴν ἀπὸ πολλοῦ γενομένην χάριεσσαν μεταφρασίν ὅλου τοῦ μυθιστορήματος ἐκ τῆς Γαλλικῆς εἰς τὴν καθομιλουμένην ὑπὸ τοῦ εὐμοῦρου κ. Εὐσταθίου Σίμου.)

πρὸς παραγωγὴν καὶ ἄλλων πολὺ κρειττόνων, εὐωδῶν πνευματικῶν ἀνθέων:

*

Δυστυχῶς πολλοὶ εὐτύχησαν καὶ εὐτυχοῦσιν ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτῳ ἀδικοῦντες καὶ ἐν τῷ δικαίῳ τοῦ ἰσχυροτέρου πολλάκις ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουσιν ἐλπίδες σωτηρίας· ἀλλὰ τὸ δίκαιον τοῦ ὅπωςδὴ ποτε ἄλλως ἰσχυροτέρου, ἄνευ καὶ τῆς ἀπογρώσεως ἡθικῆς ἰσχύος δὲν εἶναι αὐτὸ δὴ τὸ ἀδικον;

*

Ἐάν κατ' ἀξίαν πάντοτε ἐμοιράζοντο εἰς τὸν κόσμον τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθόν, καὶ ἡ εὐτυχία, καὶ ἡ δυστυχία, ὦ! τότε οὐδεὶς ἤθελεν εὐλόγως μεμφιμορεῖ· ἀλλ' ἐπεὶ δὴ πολλὰ ἐν τῇ ἀτελεῖ ἀνθρωπίνῃ κοινωνίᾳ πάντῃ παρ' ἀξίαν μάλιστα γίνονται καὶ δίδονται, διὰ τοῦτο οὐδέποτε ἔπαυσαν, οὔτε δύνανται νὰ παύσωσι καὶ τὰ παράπονα παντὸς εἶδους.

*

Τὴν πικρὰν ἀλήθειαν, καίπερ ἄγγελον λόγων κακῶν ἢ εἰδήσεων οὔσαν, δύναται καὶ ὀφείλει νὰ στέργῃ καὶ μόνον ὁ ἀληθὴς σοφός· καὶ τῆς στοργῆς ταύτης παραδείγματα, ὅσονδὴ ποτε δυσχερῆς καὶ ἂν ὑποτεθῇ, παρέσχεν ἐνίοτε ἡ Ἀρχαιότης.

*

Οἱ δεισιδεμοναϊστεροὶ καὶ πολὺ πεπλανημένοι ἀνθρωποὶ ἦσαν καὶ εἶναι συχνὰ, συχνὰ, οἱ μάλιστα ἀγαπήσαντες. Πολλοὶ δὲ ἐγένοντο ἅγιοι, μόνον καὶ μόνον διότι ἐμίσησαν τὸν κόσμον καὶ διότι μισήσαντες μόνον ἐνίκησαν αὐτόν.

*

Ἡ ποίησις, οὔσα ὄνειρον, εἶναι ἐν ταύτῳ καὶ ἡ ἀκραιφνεστάτη πραγματικότης, δηλονότι, ἡ ἀληθὴς Ποίησις διότι ἡ ἀληθὴς Ποίησις συγγενεὺς πρὸς τὸ ἰδεώδες τοῦ καλοῦ, ὅπερ πάλιν συνέχεται στενώτατα καὶ συνάπτεται μετὰ τοῦ ἰδεώδους τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς· τὰ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον τρία ταῦτα ἰδεώδη ὁμοῦ συναποτελοῦσι κατ' οὐσίαν μίαν καὶ μόνην μονάδα, αὐτὴν τὴν ὑπερτάτην πραγματικὴν αἰτίαν τοῦ Σύμπαντος, ἥς ἄνευ οὐδὲν, ἀπολύτως οὐδὲν δυνατόν που νὰ ὑπάρξῃ.

Υπάρχουσι συμφοραί, υπάρχουνσιν ὀδύνηαι
τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, αἱ ὁποῖαι διὰ τῆς συ-
γχοτάτης ἐπαναλήψεως τῶν ἀποναρκοῦσιν ἐνίοτε
βαθμηδὸν, ἐκλύουσι τὰς δυνάμεις καὶ αὐτοῦ τοῦ
ισχυροτάτου τῶν ὀργανισμῶν καὶ εἰς ὕπνον
ληθαργικὸν ἐμβάλλουσιν ὁλόκληρον τὸν ἀνθρω-
πον.

*

Ὅταν τερπώμεθα, ῥεμβάζωμεν, τουλάχιστον,
ἂν δὲν σκεπτώμεθα· ἀλλ' ὅταν ῥεμβάζωμεν δὲν
λογαριάζομεν.

Φ. Α. Οἱ.



Η ΓΥΝΗ

— Θέλω κοντὰ στὸ μνημὰ μου μικρὸ δαφνοῦλας
[κλῶνο,

Τὸ δένδρο ποῦ ἀγάπησα μ' αὐτὸ ν' ἀποκοιμοῦμαι.
Νὰ τὸ ποτίξῃ ἡ ξανθὴ κάθε αὐγὴ μὲ πόνο
Κ' ἐγὼ νὰ λησμονοῦμαι!

— Θέλω κοντὰ στὸ μνημὰ μου δάκρυ πικρὸ νὰ χύνη,
Καὶ νὰ θυμᾶται πῶς πολὺ τὴν εἶχα ἀγαπήσει!
Μ' ἓνα γλυκὸ παράπονο ἡ φίλη μου ἐκείνη
Γλυκὰ νὰ με κοιμήσῃ!

— Θέλω καὶ ξύλινο σταυρὸ στὸ μνημὰ μου ἀπάνω·
Θέλω μὲ θρύσι δροσερῇ, φτωχὸς, νὰ γειτονεύω!
Ναί, θέλω νὰ δροσίζωμαι καὶ ὅταν ἀποθάνω·
Αὐτὰ νεκρὸς γυρεύω!

— Κλῶνος δαφνοῦλας δροσερῆς στὸ μνημὰ του φυτρώνει
Καὶ μὲ τὴν σκέπη τοῦ σταυροῦ ὁ ἄτυχος κοιμάται·
Βρυσοῦλας δροσερὸ νερὸ ἐκεῖ τὸν βαλσαμώνει,
Μόνον ἡ ἀπιστὴ ἡ ξανθὴ ἐκεῖνον δὲν θυμᾶται

Ε. Γ. Ζ.

(8 Σεπτεμβρίου 1871

(πρὶν ΦΑΙΔΩΝ)*.

* Ἐν τῷ Ἐκζαμὲν Κορομηλῇ τοῦ 1872 ἔτους, γράφων Κύρι-
ος τις ἐσφετερίσθη τὸ ἡμέτερον ψευδώνυμον . . .

Τῷ ἀρκούσι αἱ ὀλίγαι αὗται λέξεις . . .

ΘΑ ΦΥΓΩ

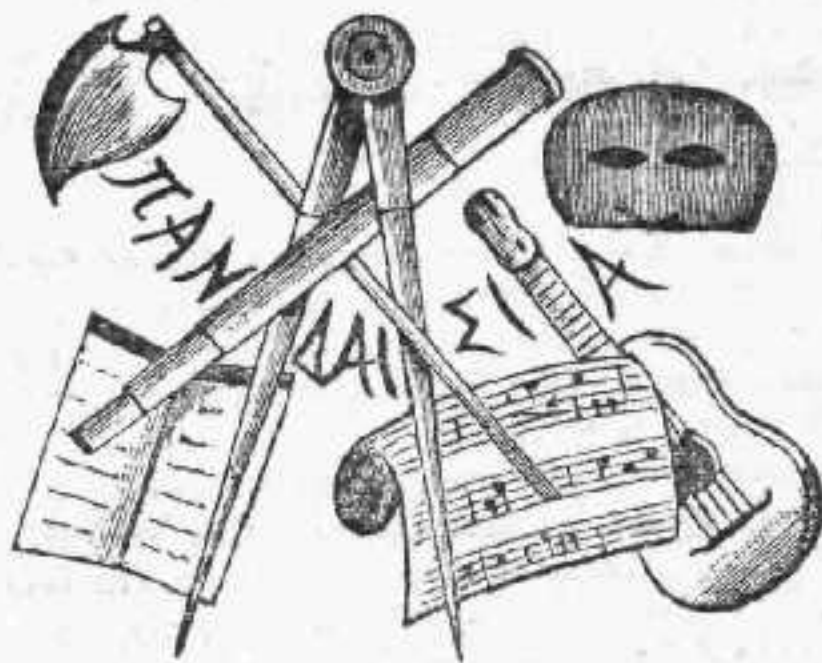
Τὰ δάκρυα δὲν ὀφελοῦν, ὦ μητερ, μὴ λυπῆσαι,
Τοὺς κόλπους μου ἀνοίγω
Ἐλθέ νὰ σ' ἀσπασθῶ, ἐλθέ, σὺ θὰ με ἐνθυμῆσαι
Ἄν φύγω.

—
Μὴ κλαίης, μητερ μου χρυσῇ, τὸ δάκρυ μὲ πληγώ-
[νει,

Ὡ μητερ μου, ἐπείγω,
Ἐλθέ, ἐλθέ νὰ σ' ἀσπασθῶ, ἅς παύσωσιν οἱ στόνοι,
Θὰ φύγαι.

—
Μὴ πλέον, μητερ, δάκρυα, ἐλθέ τώρα πλησίον
Τὰς χεῖρας μου ἀνοίγω,
Πλησίασον στὸν κόλπον μου, ἀναχωρεῖ τὸ πλοῖον·
Θὰ φύγω.

—
Ὡ μητερ, σὲ εὐχαριστῶ, σὺ ἔπαυσας νὰ κλαίης,
Ἀναχωρῶ, ἐπείγω,
Τὸν ἀσπασμὸν μου δέχθητι, δάκρυ μὴ μάτην χέης,
Ἄς φύγω.
Α . . .



ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ.

Ὁ ἐν Βιέννῃ ἀρχιμανδρίτης Κ. Ἀγαθάγγελος
Λοντρόπουλος, λόγῳ παιδείας καὶ ἀρετῆς, εἰς τῶν
ἀρίστων λειτουργῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησί-
ας, ἐκδίδει αὐτόθι μετ' οὐ πολὺ περισπούδαστον
σύγγραμμα Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως, ἐξ ἀπο-
γράφου ἀποτεθησαυρισμένου παρὰ τῷ Κ. Γ.
Μαυροκορδάτῳ. Τὸ ἀνέκδοτον ἔργον τοῦ κλεινοῦ
ιεράρχου ἐπιγέγραπται «Σύνταγμα θεολογίας»·
ἔχει δὲ, ὡς ἠκούσαμεν, τσαύτην ἀξίαν, ὥστε,
καὶ μεθ' ὅλην τὴν πρόοδον τῆς θεολογικῆς ἐπι-
στήμης, ἡ δημοσίευσις αὐτοῦ θὰ ἀποδῇ πολυτι-
μότατον κόσμημα εἰς τὴν κατὰ τὰλλα οὐχὶ εὐ-
ποροῦσαν ταιούτων συγγραμμάτων νεωτέραν φιλο-
λογίαν.